

" Prišla si v najslabšem možnem vremenu!"

....ali moj prvi stik z Londonom

Da bom čez dobro uro stopila v najmanj 10 °C hladnejše podnebne razmere, sem se 30. aprila popoldne sicer zavedala. Ampak kaj je teorija mraza nekje v ozadju možganov v primerjavi s sedenjem na terasi Brnika v družbi fanta pri sončnih 26 stopinjah? Da se vse dogaja in dejansko grem, da svoje družine ne bom videla nekaj več kot 3 mesece in da so to moje letošnje počitnice obenem, me tudi na letalu še ni zadelo. Let je bil kratek in prijeten, popestrila ga je le moja sonarodnjakinja in sopotnica hudega pogleda, češ elektroniko je treba med letom popolnoma zanemariti. Dejstvo, da je vsaj 10 ljudi okoli mene poslušalo mp4, moški za mano pa je nemoteno tipkal na svoj iPad, je očitno ni zmotilo.

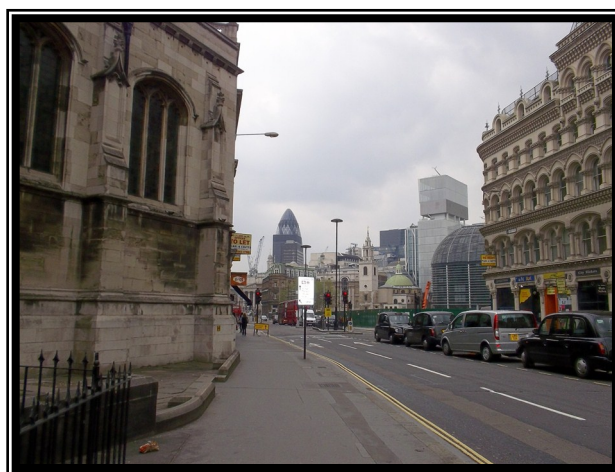
Na Stanstedu me je pričakal moj "landlord" Neilan, česar sem bila zelo vesela, saj se teža mojega nahrbtnika ni ujemala z zmogljivostjo mojih mišic.

Prvo, kar me je (poleg 10 °C manj in vetra) najbolj presenetilo, je to, kako polna zelenja je Anglija. Seveda, to sem vedela iz poročanj in TV-ja, ampak je drugače, ko v to dejansko prideš. Razlog za bujno rastje in svež zrak se kaže vsakodnevno — dež, dež, veter in dež. Oblačnost je že super, ko vmes posije sonce, je pa tako že čudež :)

Katedrala Sv. Pavla

Na poti do Murke (famozna »Gurkin«, v sredini)

Kaj pa je dobrega v Londonu? Heh, kaj pa ni ;)! Sama sicer stanujem v Wimbledonu, zraven kilometrskega parka, ki pa se še vedno ne more primerjati s kakšnim Hyde parkom. Zgradbe so tu ogromne, tako pisarniška poslopja kot tudi stanovanjske hiše premožnejših. Včasih samo še čakam, da bo za aristokratskim Angležem iz njegove vile pritekel uslužen butler z dežnikom.

Kultura je tu tako raznolika, kot si le lahko predstavljate. Vsakodnevno srečaš najmanj 4 narodnosti, dvakrat toliko jezikov (da narečij in kombinacij sploh ne omenjam), ver, okusov oblačenja. In da, zdaj sem še bolj kot kdaj prej ZA uvedbo šolskih uniform. Te zmanjšujejo razlike med bogatimi in še bolj bogatimi (šolnina za semester mladink na srednji šoli za dekleta znaša 3.634 £ na semester) ter navajajo mladež na poslovno obleko že od mladih nog. Da so mi uniforme same po sebi všeč, pa tako že veste.

Stvar, ki jo je absolutno treba izkusiti na lastni koži, je neusahljiva prijaznost ljudi. Sama sem bila pred prihodom prepričana, da se podajam v žrelo strogih in nevljudnih prebivalcev, pa se je na moje (še eno) presenečenje izkazalo, da so vsi pripravljeni pomagati, ne glede na to, ali za pomoč/nasvet prosiš prodajalko (ki me naslavlja z »darling«) ali naključnega mimoidočega. Pregovorni pozdrav »how do you do« se uporablja kot »how are you doing today« in »how are you«. To je le vljudnostna fraza in prav je, da se nanjo odzovemo s pozitivnim odgovorom (kdo pa v resnici hoče slišati, da nam je dež premočil čevlje in da se danes počutimo nadvse klavrno?) in seveda povprašamo nazaj.

In ja, Angleži se znajo dobro pošaliti, o spodletelem »britanskem humorju«, na katerega velikokrat gledamo z dvignjeno obrvjo, ni sledu. Dokler ne izkusiš, ne veš/verjameš.

Skupni vhod v pisarne različnih podjetij

Marinka Detečnik, glavna urednica

PRAKSA ERASMUS – AVSTRIJA

Ko me je profesor Grudnikova prosila, da bi za ŠUS napisala članek o mojih vtisih na prvem tednu prakse v avstrijskem podjetju MSG Mechatronic Systems, sem si mislila, da ne bo kaj veliko povedati. Konec koncev, kaj naj človek velikega pričakuje v prvih dneh, ko je še vse sveže, vse šele spoznaváš in poizkušáš ujeti ritem. A dejstvo je, da se je podjetje na moj prihod zelo dobro pripravilo, kar sploh nisem pričakovala.

Že prvi dan je bil ekstremno razburljiv. Mojemu mentorju je ime Hans-Peter Heusserer in je vodja distribucije. Prvi dan mi je predstavil podjetje in kako naj bi moje delo potekalo. Za njih naj bi opravila projekt, v katerem naj bi sama vzpostavila postopek pridobivanja novih strank, naredila navodila oz. postopek, ki naj bi uredil in bolje organiziral postopek od prejema naročila do izvedbe in naredila sistem merjenja zadovoljstva strank. To so tudi mislili, da bi lahko bila dobra tema za diplomsko nalogo. Po tej razpravi sva si z mentorjem pogledala podjetje in **mojo pisarno**, ki je ogromna in sem v njej popolnoma sama (jaz, moj prenosni računalnik in tone gradiva, ki ga prebiram in urejam že cel teden).

Po tem začetnem šoku mi je zelo odleglo, ko sem ob kavi spoznala ostale sodelavce. Celoten tim, s katerim delam, je zelo mlad. Vsi so bili zelo prijazni in imeli tisoč in eno vprašanje o meni, mojem študiju in seveda Sloveniji. Po tistem sem bila že tako rekoč domača. Nihče ni želel, da ga bi ga nagovarjala z Vi (razen direktorja), ker to samo moti atmosfero in smo tako ali tako vsi mladi. Po kavi sem se poizkušala malo umiriti od začetnega šoka, kar pa ni trajalo več kot pet minut, ker me je Cornelia (iz sosednje pisarne) prišla vprašat, če bi v četrtek sodelovala na sestanku in pri pogajanju s podjetjem Iskra. Da bi priskočila na pomoč, če bi prišlo do kakšnih nesporazumov med avstrijsko angleščino in slovensko angleščino in da vidim, kako te stvari potekajo dejansko, ne samo v knjigi. Seveda sem na to pristala. Kolikokrat sploh dobi kakšen praktikant takšno priložnost?! Naslednji dan me je prišel pozdravit eden od direktorjev – Hans-Jörg Gasser in me prosil, če bi lahko do ponedeljka pripravila predstavitev sebe, moje šole in njenega programa, Erasmus projekte, moje predstave o diplomi in mojega dela v njihovem podjetju. Seveda nisem smela reči ne, tako da sedaj delam na tem, da bi kar se da dobro speljala predstavitev. To je bil na kratko moj prvi teden (štirje dnevi) na praksi v Avstriji – polni adrenalina.

Tanja Vinšek